



Sygn. akt III KRS 73/15

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 6 maja 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 155,

z udziałem S. B., T. S., R. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 listopada 2015 r.,

**oddala odwołanie.**

### **UZASADNIENIE**

Uchwałą Nr [...] z dnia 6 maja 2015 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej Rada) postanowiła: 1) przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kandydatury S. M. B., T. S. i R. S. oraz 2) nie przedstawiać Prezydentowi RP z

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym Sądzie kandydatur A. K., Z. K., L. O. i J. S..

W uzasadnieniu uchwały Rada wywiodła, że na 3 wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze (ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 155) zgłosiło się 8 kandydatów. Zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2013 r. postanowił zarekomendować Radzie kandydatury R. S., T. S. i A. W.. Kierując się tą rekomendacją Rada w dniu 5 listopada 2013 r. podjęła uchwałę Nr [...], w której postanowiła przedstawić Prezydentowi RP tych kandydatów z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze. Tę uchwałę Z.K. zaskarżył odwołaniem do Sądu Najwyższego. Wyrokiem z dnia 20 marca 2014 r., III KRS 4/14, Sąd Najwyższy uchylił uchwałę w części dotyczącej T. S., R. S., A. W. oraz Z. K. i w tym zakresie przekazał Radzie sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał między innymi, że wyniki głosowania nad kandydaturami, jakie przeprowadzono na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej, nie mogły być brane pod uwagę przy opracowywaniu listy rekomendowanych Radzie kandydatów pretendujących do objęcia urzędu sędziego, bo nad wszystkimi zgłoszonymi w tej procedurze kandydaturami nie przeprowadzono jednego (wspólnego) głosowania. Dzielenie poszczególnych kandydatów na grupy i oddzielne głosowania nad nimi, co faktycznie miało miejsce na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej, było czynnością wadliwą, bo nie dawało realnych szans na wyłonienie kandydatów ubiegających się o obsadę wolnych stanowisk sędziowskich w danym sądzie. Tylko głosy oddane jednocześnie na wszystkich kandydatów umożliwiają porównanie cech poszczególnych osób startujących w konkursie. W rezultacie przyjęty przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej sposób głosowania nad kandydatami doprowadził do wyniku, który nie ujawniał ocen ani preferencji tego Zgromadzenia odnośnie do zgłoszonych kandydatur. Według Sądu Najwyższego, wybór osoby, która ma być przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie wprawdzie powinien uwzględniać specyfikę i potrzeby sądu, do którego pretenduje kandydat, jednak ustawianie procedury głosowania w sposób zapewniający obsadę

konkretnych wydziałów sądu, z naruszeniem zasady jednakowego dostępu do służby publicznej, jest działaniem niedopuszczalnym. W konkluzji Sąd Najwyższy stwierdził, że uchwała Rady Nr [...] została podjęta niezgodnie z prawem, bo z pominięciem oceny przydatności kandydatów na stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze i jedynie z uwzględnieniem oceny ich kwalifikacji odnoszonej tylko do jednego z wydziałów tego Sądu.

W procedurze ponownego rozpoznania sprawy, zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu 5 maja 2014 r. przedstawił stanowisko, w którym odmówił udzielenia rekomendacji wszystkim kandydatom uczestniczącym w konkursie. Z kolei, Rada na posiedzeniu w dniu 9 maja 2014 r. postanowiła ponownie rozpatrzyć sprawę w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów do objęcia 3 wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze (uchwała Nr [...]) oraz uchyliła swoją wcześniejszą uchwałę z dnia 5 listopada 2013 r. (Nr [...]) w części dotyczącej S. B., A. K., Z. K., L. O. i J. S. (uchwała Nr [...]). Od tej ostatniej uchwały Z. K. wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie, które zostało oddalone wyrokiem z dnia 24 września 2014 r., III KRS 42/14.

Konsekwencją tego stanu rzeczy było to, że Rada ponownie - z udziałem wszystkich osób, które pierwotnie zgłosiły swoje kandydatury - przeprowadziła postępowanie nominacyjne w celu przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, przy czym w odniesieniu do kandydatury A. W. Rada umorzyła postępowanie, gdyż kandydatka cofnęła zgłoszenie (uchwała Nr [...] z dnia 5 maja 2015 r.). Zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu 5 maja 2015 r. postanowił zarekomendować Radzie kandydatury: S. B., T. S. i R. S., kierując się ocenami kwalifikacyjnymi wystawionymi tym kandydatom przez sędziów wizytatorów oraz siłą poparcia (pierwszy, drugi i trzeci wynik) udzielonego im w trakcie głosowania na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada doszła do przekonania, że najlepszymi kandydatami do objęcia wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze są osoby rekomendowane przez Zespół. Rada stwierdziła, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie prezentują „zbliżony poziom” oraz uzyskali „bardzo dobre” lub „dobre” oceny kwalifikacyjne sporządzone

przez sędziów wizytatorów, przy czym wybrani kandydaci - w odróżnieniu od pozostałych uczestników konkursu - uzyskali również wysokie poparcie podczas głosowania na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej: S. B. - 60 głosów „za” przy 17 głosach „przeciw” i 20 głosach „wstrzymujących się” (trzeci wynik), T. S. - 70 głosów „za” przy 12 głosach „przeciw” i 10 głosach „wstrzymujących się” (pierwszy wynik), zaś R. S. - 68 głosów „za” przy 11 głosach „przeciw” i 14 głosach „wstrzymujących się” (drugi wynik). Mając to na względzie Rada uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej wszystkie ustawowe przesłanki wyboru spełniają w stopniu najwyższym S. B., T. S. i R. S., którzy otrzymali zarówno wysokie poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej, jak i bardzo dobre opinie sędziów wizytatorów. Te wszystkie okoliczności sprawiły, że w trakcie posiedzenia Rady w dniu 6 maja 2015 r. na kandydatury S. B., T. S. i R. S. oddano po 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się” (bezwzględna większość głosów). Z tych samych przyczyn pozostałe kandydatury nie uzyskały wymaganej bezwzględnej większości głosów, przy czym na kandydaturę Z. K. oddano 15 głosów „wstrzymujących się”, przy braku głosów „za” i „przeciw”.

Tę uchwałę - w zakresie rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie Z. K. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze – Z. K. zaskarżył do Sądu Najwyższego. W odwołaniu („skardze”) zarzucono naruszenie: 1) art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP - „poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów (...) reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”; 2) art. 58 § 1 i § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.; dalej „p.u.s.p.”) „poprzez przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia wyników głosowania Zgromadzenia Ogólnego Przedstawicieli Sędziów Sądu Apelacyjnego, w sytuacji gdy nie zaprezentowano kandydatur na tym zgromadzeniu a jedynie przeprowadzono samo głosowanie, co jest sprzeczne z regulaminem tego zgromadzenia”; 3) art. 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej „ustawa o

KRS) „poprzez: - dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszelkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, - dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez określenia, wskazania oraz rozpatrzenia kandydatury w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących kryteria oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, - podjęcie uchwały z naruszeniem własnej kognicji, w oparciu o opinie uzupełniające, w sytuacji gdzie w ramach tego postępowania nie było sporządzanych opinii uzupełniających, a w konsekwencji niedochowanie określonej w art. 60 Konstytucji zasady, iż wszyscy obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach oraz określonej w art. 32 ust. 1 zd. drugie Konstytucji zasady, iż wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne”; 4) art. 35 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o KRS „poprzez (...) niezastosowanie ustawowych kryteriów oceny przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych, a oparcie rozstrzygnięcia na bliżej nieznanych przesłankach; - błędną interpretację wyników głosowania Zgromadzenia Ogólnego Przedstawicieli Sędziów Sądu Apelacyjnego, podczas głosowania (...) zastosowano retorsje (za złożenie odwołania poprzednio w niniejszym postępowaniu); - niezastosowanie takich samych kryteriów wobec kandydatur, - brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów (...); - nie wskazanie w referencjach w czym rekomendowani kandydaci są lepsi od pozostałych w odniesieniu do przesłanek ustawowych, - nieuwzględnienie kolejności kryteriów podanych art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.s.p. tj. kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, rekomendacji, publikacji, a w drugiej kolejności opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów”. W uzasadnieniu tych zarzutów odwołujący się wywiódł w szczególności, że Rada, podejmując zaskarżoną uchwałę pominęła istotną okoliczność, że głosowanie na Zgromadzeniu Ogólnym Przedstawicieli Sędziów Sądu Apelacyjnego zostało przeprowadzone niewłaściwie. Skoro Zgromadzenie Ogólne uchwaliło regulamin swego działania, to tylko ono może zmienić (uchylić) jego postanowienia. W rozpoznawanym przypadku takiej uchwały Zgromadzenie nie podjęło, a to oznacza, że zgodnie z postanowieniami regulaminowymi, które powinny być stosowane,

procedura oceny kandydatur na wakujące stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze powinna obejmować również autoprezentację kandydatów. Dopiero po prezentacji wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie Przewodniczący Zgromadzenia mógł zarządzić głosowanie. Takiej prezentacji nie dokonano na Zgromadzeniu, które odbyło się w dniu 23 marca 2015 r. Tego istotnego braku nie może sanować fakt, że kandydaci uczestniczący w niniejszej procedurze konkursowej prezentowali się w trakcie poprzedniego Zgromadzenia, jakie w tej sprawie odbyło się w dniu 23 września 2013 r. Zważywszy na znaczny upływ czasu pomiędzy pierwszym i drugim posiedzeniem Zgromadzenia (1,5 roku) odwołujący się zauważył, że „praktycznie nikt nie mógł pamiętać wskazań dotyczących poszczególnych kandydatów”, jak również uległ zmianie skład osobowy Zgromadzenia (niektórzy sędziowie przestali być jego członkami a w ich miejsce zostali powołani nowi; ponadto w każdym z tych dwóch Zgromadzeń brała udział inna liczba członków). W ocenie skarżącego, skoro w okresie między pierwszym i drugim Zgromadzeniem nie uległ zmianie stan sprawy, to oddanie na poszczególnych kandydatów (zwłaszcza na odwołującego się) innej liczby głosów nie ma żadnego uzasadnienia merytorycznego. „Jedynym wytłuszczeniem” takiego stanu rzeczy jest okoliczność, że skarżący uprzednio składał w tej sprawie odwołania do Sądu Najwyższego, za co został w toku głosowania „napiętnowany”. Tego typu zachowanie jest przejawem dyskryminacji jego osoby i w konsekwencji wyniki głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Przedstawicieli Sędziów Sądu Apelacyjnego, „stosujące retorsję”, nie powinny być w ogóle brane pod uwagę przez Radę przy podejmowaniu uchwały o wyborze kandydatów do obsady wakujących stanowisk sędziowskich. Zdaniem skarżącego, wadliwość zaskarżonej uchwały polega również na tym, że Rada nie uzasadniła przyczyn odmowy przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie. Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w części dotyczącej jego kandydatury oraz osób, wobec których Rada podjęła uchwałę o ich przedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze.

W odpowiedziach na odwołanie Rada oraz uczestnik postępowania T. S. wnieśli o

oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na zasadach określonych w art. 44 ustawy o KRS uczestnik postępowania toczącego się przed Radą ma prawo wnieść odwołanie do Sądu Najwyższego od uchwały podjętej przez Radę w sprawie indywidualnej, do której należy sprawa obsady wakującego stanowiska sędziowskiego. Kognicja Sądu Najwyższego w takiej sprawie ogranicza się jednak do zbadania zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, przy odpowiednim stosowaniu przepisów postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego. Innymi słowy, Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (nie weryfikuje dokonanego przez Radę wyboru kandydata na urząd sędziego według reguł zasadności) i jedynie rozstrzyga o zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, będąc związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi jej podstawę (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09, LexPolonica nr 3934139; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 8 czerwca 2011 r., III KRS 6/11, LEX nr 1095942; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 15/11, LEX nr 1108553 i z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

W tym stanie rzeczy pozbawione racji jako uchylające się spod kognicji Sądu Najwyższego są twierdzenia odwołującego się, że jego kandydatura (sędziego sądu rejonowego legitymującego się kilkunastoletnim doświadczeniem zawodowym nabytym w trakcie pracy orzeczniczej w różnych wydziałach) została oceniona gorzej niż kandydatury osób uczestniczących w tej samej procedurze konkursowej przez dokonanie pobieżnej i sprzecznej z wynikami materiału dowodowego oceny jego kandydatury a Rada naruszyła w ten sposób konstytucyjne zasady równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa

prawnego (art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP). W razie ubiegania się wielu osób o jedno wakujące stanowisko sędziowskie Rada powinna wyjaśnić, jakie kryteria ocenne brała pod uwagę przy wyborze najlepszego - jej zdaniem - kandydata pretendującego do objęcia tego stanowiska. Zakres rozważań Rady poświęconych analizie „gorszych” kandydatów może być zróżnicowany w zależności od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów o zbliżonej sytuacji faktycznej, lokujących się blisko granicy rozdzielającej kandydatury „zwycięskie” od „przegranych” (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). W rozpoznawanej sprawie wszyscy kandydaci ubiegający się o objęcie stanowiska sędziego sądu okręgowego legitymowali się statusem sędziego sądu rejonowego. Na tej podstawie można więc przyjąć, że wszyscy pretendenci do objęcia urzędu sędziego w sądzie okręgowym znajdowali się w podobnej sytuacji faktycznej. Jednakże z uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób oczywisty wynika, jakimi przesłankami kierowała się Rada przy wyborze trzech najlepszych kandydatów. W szczególności Rada wyjaśniła, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie prezentują zbliżony poziom przygotowania merytorycznego do objęcia wyższego stanowiska sędziowskiego. Wszyscy kandydaci otrzymali dobre albo bardzo dobre oceny kwalifikacyjne. Jednak na korzyść wybranych kandydatów przemawiało to, że otrzymali - w odróżnieniu od pozostałych (w tym od kandydatury zgłoszonej przez Z. K.) - najwyższe poparcie ze strony środowiska sędziowskiego w trakcie głosowania na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji (pierwszy, drugi i trzeci wynik).

Wbrew podniesionemu w odwołaniu zarzutowi, Rada - w oparciu o wszechstronnie rozważony materiał dowodowy - dokonała więc właściwej (pozbawionej cech arbitralności i dowolności) oceny kandydatury odwołującego się, z zastosowaniem właściwych, niedyskryminujących kryteriów i uznała, że ta kandydatura nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, bo nie jest jedną z trzech najlepszych kandydatur spośród wszystkich zgłoszonych do objęcia wolnego stanowiska. Wybór najwyżej ocenionych kandydatów Rada obszernie umotywowwała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, przytaczając wyniki głosowania przeprowadzonego w odniesieniu do poszczególnych kandydatur. Jak



zaś wskazano w uzasadnieniu uchwały, odwołujący się na posiedzeniu Rady nie otrzymał ani jednego głosu poparcia, uzyskując za to 15 głosów „wstrzymujących się” przy braku głosów „przeciw”. Innymi słowy, Rada mając na względzie dorobek zawodowy odwołującego się (w tym wykonywanie przez niego praktyki orzeczniczej w kilku różnych wydziałach sądu rejonowego), a także inne przymioty kandydata, doszła do przekonania, że z perspektywy dobra wymiaru sprawiedliwości kandydatury wybranych przez nią trzech innych osób są „lepsze” niż kandydatura odwołującego się. Dokonany w ten sposób wybór uchyla się spod kontroli Sądu Najwyższego, gdyż jest pozbawiony znamion dyskryminacyjnych. Tym samym należy przyjąć - wbrew temu, co uważa skarżący - że Rada w uzasadnieniu kwestionowanej uchwały wyjaśniła dostatecznie przyczyny, dla których zdecydowała o nieprzedstawieniu kandydatury odwołującego się z wnioskiem o jego powołanie do pełnienia urzędu sędziego w sądzie okręgowym i dlatego nie naruszyła art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS jest niezasadny o tyle, że adresatem normy prawnej zawartej w tym przepisie nie jest Rada *in gremio*, lecz zespół jej członków (wyznaczony w trybie przewidzianym w art. 31 ustawy o KRS), wyłoniony do przygotowania stanowiska dotyczącego wspólnego rozpatrzenia i oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur na jedno wolne stanowisko sędziowskie. Zadaniem zespołu jest opracowanie listy rekomendowanych kandydatów, z uwzględnieniem wytycznych zawartych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, po czym Rada *in gremio* rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS). Nie ulega przy tym wątpliwości, że rekomendacje zespołu w żaden sposób nie wiążą Rady, wobec czego może zdarzyć się nawet sytuacja, w której rozstrzygnięcie podjęte przez Radę będzie inne niż rekomendacja zespołu. W sprawach indywidualnych Rada podejmuje bowiem uchwały samodzielnie, po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS).

Rozpoznawane odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie również w części,

w jakiej skarżący uważa, że podstawę rozstrzygnięcia Rady stanowiły wyniki wadliwie przeprowadzonego głosowania na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji. Zdaniem odwołującego się, wadliwość ta polegała na tym, że kandydaci nie mieli zapewnionej możliwości osobistego zaprezentowania się członkom Zgromadzenia w trakcie posiedzenia w dniu 23 marca 2015 r., co spowodowało naruszenie art. 58 § 1 i 2 p.u.s.p. Zgodnie z tymi przepisami, jeżeli na wolne stanowisko sędziowskie zostanie zgłoszona więcej niż jedna kandydatura, to rozpatrzenie wszystkich kandydatur odbywa się na tym samym posiedzeniu zgromadzenia. Z kolei zgromadzenie ogólne sędziów apelacji albo zgromadzenie ogólne sędziów okręgu opiniuje zgłoszonych kandydatów w drodze głosowania i przekazuje prezesowi odpowiednio sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego wszystkie zgłoszone kandydatury, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów. Z przytoczonych regulacji ustawowych nie wynika więc, że kandydatom ubiegającym się o wolne stanowisko sędziowskie należy w każdych warunkach zapewnić możliwość osobistego udziału w posiedzeniu zgromadzenia ogólnego celem dokonania autoprezentacji. Również inne przepisy rangi ustawowej regulujące ustrój sądów powszechnych nie określają, w jaki sposób zgromadzenie ogólne sędziów apelacji powinno opiniować kandydatów uczestniczących w postępowaniu nominacyjnym. W szczególności należy podkreślić, że z art. 33 § 6 zdanie drugie i art. 57ah § 5 zdanie pierwsze p.u.s.p. wynika tylko tyle, że prezes sądu apelacyjnego przedstawia kandydaturę na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego wraz z oceną kwalifikacji oraz ewentualnymi uwagami kandydata do zaopiniowania kolegium sądu apelacyjnego, a następnie zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji, które będzie opiniowało kandydaturę. O terminie zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji prezes sądu apelacyjnego zawiadamia z co najmniej dwutygodniowym wyprzedzeniem, przedstawiając planowany porządek obrad, a jeżeli w porządku obrad przewidziano ocenę kandydatów na stanowiska sędziowskie, jednocześnie zarządza wyłożenie sporządzonych ocen kwalifikacji kandydatów w sekretariacie prezesa sądu apelacyjnego oraz w sekretariatach prezesów sądów okręgowych na obszarze apelacji, do zapoznania się przez członków zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji. Z powyższego wynika, że kwestia ewentualnego dopuszczenia kandydatów ubiegających się o urząd

sędziemu sądu okręgowego do osobistego udziału w posiedzeniu zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji celem umożliwienia im bezpośredniego zaprezentowania się członkom zgromadzenia, nie jest objęta materią ustawową. Skoro tak, to nie można zasadnie twierdzić, że naruszono art. 58 § 1 i 2 p.u.s.p., wskutek niezapewnienia odwołującemu się możliwości uczestniczenia w posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej w dniu 23 marca 2015 r., na którym (ponownie) opiniowano jego kandydaturę. W konsekwencji Rada, kierując się wynikami oceny wyrażonej przez Zgromadzenie w takim trybie (z pominięciem osobistej „prezentacji” kandydatury odwołującego się na posiedzeniu Zgromadzenia) i podejmując również na tej podstawie uchwałę o nierekomendowaniu Prezydentowi RP kandydatury zgłoszonej przez odwołującego się, nie naruszyła przepisów ustawy regulujących tryb postępowania nominacyjnego. Regulamin Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji jest wewnętrznym aktem porządkowym tego Zgromadzenia (bez upoważnienia ustawowego), który jest stosowany i interpretowany przez to Zgromadzenie. Naruszenie takiego regulaminu nie oznacza, że ocena kandydatów jest dokonywana z naruszeniem podstawowych zasad rzetelności, z zastosowaniem kryteriów dyskryminujących, arbitralnie i dowolnie. Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Wrocławskiej w dniu 23 marca 2015 r. samodzielnie zdecydowało, że ponowna ocena kandydatów - mimo upływu pewnego okresu i częściowej zmiany składu Zgromadzenia - może nastąpić bez ponowienia osobistej prezentacji się przez nich. Rada, opierając się na tak dokonanej ocenie, nie uchybiła przepisom ustawowym. Natomiast twierdzenie o rzekomo stosowanych wobec odwołującego się przez członków Zgromadzenia „retorsjach” (których źródłem miała być okoliczność, że w tej sprawie odwołujący się uprzednio dwukrotnie kwestionował prawidłowość uchwał Rady w przedmiocie obsady wakujących stanowisk sędziowskich w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze), uchyla się spod oceny Sądu Najwyższego, jako że Rada nie ma obowiązku dociekać przyczyn przedstawienia określonej opinii (oceny) co do konkretnej kandydatury przez kolegium i zgromadzenie ogólne, które są wynikiem głosowania w tych organach kolegialnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 22/14, OSNP 2015 nr 10, poz. 142).

Co do zarzutu, że Rada „z naruszeniem własnej kognicji” - w odniesieniu do dwóch wybranych kandydatów - podjęła uchwałę, kierując się opiniami uzupełniającymi „w sytuacji gdzie w ramach tego postępowania nie było sporządzanych opinii uzupełniających”, to należy stwierdzić, że ustawowy nakaz wszechstronnego rozważenia sprawy upoważnia Radę do korzystania bez żadnych ograniczeń z przedstawionej dokumentacji osobowej, a więc ze wszystkich opinii dotyczących przebiegu drogi zawodowej kandydata, w celu dokonania całościowej oceny jego kwalifikacji zawodowych i cech osobowości. Dlatego skorzystanie z uzupełniających ocen kwalifikacyjnych niektórych kandydatów nie uchybia art. 33 ust. 1 ani art. 35 ust. 2 ustawy o KRS (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., III KRS 55/14, niepublikowany).

W ogólnym rozrachunku należy więc przyjąć, że wszystkie zarzuty postawiane w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie, bo uzasadnienie zaskarżonej uchwały wyjaśnia dlaczego w postępowaniu nominacyjnym Rada, po rozważeniu wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zdecydowała o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, a wybór ten nie nosi znamion dyskryminujących.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.